

підприємницьких ризиків, забезпечення фінансової стійкості і платоспроможності підприємства в процесі розробки і реалізації інноваційних підприємницьких проектів.

Далі, на стадії ідентифікації, складають перелік усіх можливих інноваційних ідей, здійснюють відбір різних проектів з порівнянням їх принципової здійсненності та проводять відсів нездійсненних.[1, с.114]

На наступній стадії проводять аналіз зовнішнього та внутрішнього середовища розвитку проекту.

Найпоширенішими критеріями для відхилення проектів є такі:

- висока вартість проектів порівняно з очікуваними доходами;
- брак політичної підтримки;
- висока вартість сировини і кваліфікованих кадрів;
- недостатній попит на проектну продукцію;
- неконкурентоспроможна технологія;
- висока енерго- і матеріаломісткість проектної продукції;
- великомасштабність проекту, що є причиною неспроможності існуючих організаційно-управлінських структур реалізувати його;
- надмірний ризик.

Для отримання повної оцінки інноваційного проекту експертам необхідно оцінити кожен позицію, а потім на основі узагальненої оцінки приймати рішення відбору аналізованих проектів.

Список використаних джерел: 1. Коробка Н.А., Кучинський В.А. Підвищення ефективності інноваційної діяльності на основі удосконалення підходу до оцінки та відбору інноваційних проектів // Вісник НБУ. – 2011. – №1. – С. 112-117; Швайка Л.А. Планування діяльності підприємства: Навч. посіб. – Львів: «Новий світ – 2000», 2006. – 268 с.

МАТВЄЄВА Н.М., канд. екон. наук, доцент, ХНУМГ імені О.М. Бекетова

ЛІЗОГУБ В.С., студент ХНУМГ імені О.М. Бекетова

ФОРМУВАННЯ ОСНОВНИХ ЯКОСТЕЙ, ЩО ПРИТАМАНІ МЕНЕДЖЕРАМ В ІННОВАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Менеджер — це спеціаліст, що професійно займається управлінською діяльністю в конкретній сфері функціонування інноваційного процесу. Це означає, що спеціаліст обіймає постійну посаду і вповноважений приймати управлінські рішення[1].

До менеджерів інноваційної сфери належать:

- керівники творчих груп виконавців;
- керівники лабораторій, відділів і функціональних служб;
- керівники виробничих підрозділів;
- менеджери різного рівня, які координують діяльність різних підрозділів інноваційної діяльності та зовнішніх партнерів;
- керівники інноваційних підприємств, фірм у цілому.

В інноваційному менеджменті розрізняють три категорії вимог до професійної компетенції менеджера-інноватора:

- знання теорії та практики у сфері управління;
- комунікативність і вміння працювати з людьми;
- компетентність у галузі спеціалізації інноваційного процесу чи

інноваційного підприємства.

До інноваційної діяльності залучені керівники і спеціалісти різних галузей знань, виконавці різних функцій і ролей, які повинні діяти узгоджено відповідно до інноваційних цілей. Розрізняють таких типових носіїв рольових функцій у процесі нововведень, як «антрепренер», «інтрапренер», «інформаційні воротарі», «адміністратори», «вільний співробітник».

Інноваційні менеджери належать до креативних менеджерів, тобто менеджерів дослідницького типу, їх особливість — це посилена увага дослідницькому підходу до вирішення всіх проблем. З цього погляду виділяються певні загальні риси інноваційних менеджерів.

Формування основних якостей, який наділений менеджер інноваційної сфери.

Передовий досвід провідних фірм світу, які успішно здійснюють інноваційну діяльність, дають змогу сформувати достатньо загальне коло управлінських завдань інноваційного менеджера.

Менеджери інноваційної сфери створюють управляючу підсистему (суб'єкт управління), яка за допомогою різних методів неординарного мислення і прийомів здійснює цілеспрямоване функціонування об'єкта управління. Методи охоплюють також розроблення стратегії і тактики управління та специфічні організаційні форми їх здійснення[2].

Характер завдань менеджера залежить від різновиду інноваційної сфери його діяльності, а також від предметної сфери функцій, закріплених за ним у конкретній організації. Склад предметних функцій суттєво змінюється залежно від його ієрархічного рівня. Чим вищий ієрархічний рівень менеджера, тим важливішу роль у його діяльності відіграють функції і завдання стратегічного напрямку та системної організації інновацій [3].

Отже, менеджер повинен бути наділений такими основними якостями для вирішування задачі інноваційної сфери у сьогоденні.

Список використаних джерел: 1. Микитюк П.П. Інноваційний менеджмент: Навчальний посібник. – Тернопіль: Економічна думка, 2006. – 295 с. 2. Лекціопедія. 3. <http://refrend.ru/616220.html>

ЧЕРЕПАНОВА В.О., канд.екон.наук, НТУ «ХП»

КОЛОТЮК О.І., ас., НТУ «ХП»

ПОДРЕЗ О.І., магістрант, м. Харків, НТУ «ХП»

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В УКРАЇНІ

У сучасному світі ведучі держави вже вийшли на рівень постіндустріальної економіки, а Україна ще бореться з кризою економіки індустріального типу. Тому нашій країні потрібно шукати свій шлях розвитку у напрямку до моделі економіки держав-лідерів. І таким шляхом розвитку, на мій погляд, є інноваційний. Інновації фактично є одним з напрямків економіки, який при мінімальних в нього вкладах дає величезний ефект: підвищується престиж країни у світі, поступають відрахування від реалізованих проектів(в тому числі у бюджет) , не відбувається утрати «мозку» у закордон [1].

Питання визначення та підвищення ефективності державної інноваційної політики розглянуті у роботах таких вчених, як О. Лапко, Л. Федулова. Проблеми